

Abusos

Lluís Bosch Rich

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Arribava al portal de casa a les vuit en punt. No es pas que tingués l' hora controlada ni que hagués de ser-hi en aquell moment, només era casualitat. Va empènyer el portal, de ferro, amb un gran drac de forja que protegia el vidre. L'eco va fer ressonar l'interruptor del llum i es va il·luminar l'escala a seixanta vats. Aquella llum rogenca, traïdora, replegava els graons fent-los invisibles i havies de fixar-t'hi bé per no ensopegar, o com en el cas d'en Manel, saber-te molt bé els passos, de memòria. Ell no agafava mai l'ascensor, li semblava que si pujava a peu al segon pis, on vivia, allargava una mica més la seva vida cada vegada que ho feia. Va entrar al pis i va notar que s'havia oblidat d'engegar la calefacció. S'afanyà a pujar el termòstat fins als vint graus. Per sort, aquesta era una de les coses que funcionaven bé i en un quart d'hora tot seria acceptablement calent.

Al contestador hi havia quatre missatges. Els de sempre reclamant el de sempre. Va esborrar-los de seguida i va anar fins a la cuina on va decidir que aquell vespre no li venia gens de gust cuinar res per sopar. Trucaria al xinès per demanar quelcom. Despenjà de nou el telèfon i a l'apropar-se l'auricular, sentí que algú parlava. Línies creuades, pensà. Es quedà escoltant la conversa que mantenien dues veus femenines, per "morbo", potser.

—...com t'ho dic, tots tres li van fer... A un ni li va veure la cara!

—Ai pobre, deu estar desfeta?

—Ja t'ho pots imaginar, li he dit que demà aniria a veure-la a casa i m'ha dit que no, que a casa no volia tornar-hi fins d'aquí uns dies, que tot era massa recent, mira si està trasbalsada.

—I on heu quedat? Jo també vindré.

—Ai sí, amb aquestes coses si tens suport són més fàcils de passar. Hem quedat al Parc de les Heures a les sis, al quiosc.

—Doncs ja vindré... pobre. Que t'ho faci un és terrible, però tres, i un darrere l'altre... Terrible!

—Està bé doncs, fins demà Irene.

—Adéu Adela, fins demà.

En Manel estava garratibat. S'havia quedat enganxat a l'auricular, ni s'adonava del pip de la línia. Finalment va penjar i s'assegué al sofà pensant s'hi ho havia entès bé. Li havia semblat que parlaven d'una agressió en tota regla i allò el va trasbalsar fortament. Es quedà pensant una estona sobre el tema i després es recordà del sopar. Li havia marxat una mica la gana de xinès, però una quatre estacions aniria bé per no anar al llit amb l'estómac buit.

Va estar plovent tot el matí. Una pluja insistent i monòtona, d'aquella que et mulla però sembla que no, xim-xim, vaja. Ell, s'havia quedat a casa, tenia uns informes per completar i havia d'aprofitar els dies que no anava al Centre de Menors on treballava com a educador per acabar-los, si no se li acabava acumulant la feina i després era pitjor. Li havia anat voltant pel cap però, aquella trucada, bé, aquella conversa que s'havia trobat, que havia entrat a casa seva sense el seu permís i que s'havia sentit obligat a escoltar-la —era una bona manera de treure's algun remordiment que pogués tenir per haver-ho fet—. Li va semblar que potser podria fer alguna cosa per aquella persona, que segurament necessitaria ajuda i ell com a psicòleg podria, potser, donar un cop de mà. Ja estava decidit, aniria la cita, es presentaria i

s'oferiria pel que pogués fer falta. Hauria d'explicar però com era que sabia tants detalls de l'assumpte i aleshores... potser pensarien que era un pervertit, pitjor, potser es pensarien que era aquell a qui no va veure la cara i que anava a rematar la feina... Però això ja s'ho trobaria, per si de cas primer s'ho miraria de lluny, a veure com reaccionaven, com es comportaven. Amb el seu ull de psicòleg en trauria conclusions i aleshores actuaria en conseqüència.

L'espera es va fer llarga. Va fer macarrons per dinar. Li van sortir ben pastats. Amb els nervis es va oblidar que tenia l'olla al foc i els hi va tenir una hora ben bona. Quasi no hi havia aigua i els de sota s'havien enganxat amb ganes al cul de l'olla. Només hi va posar una mica de formatge ratllat de fet no tenia res més a la nevera i s'hi va haver de conformar.

Les quatre. S'havia quedat adormit al sofà després de fer el cafè. Es va fer una dutxa per desvetllar-se i quan sortia del plat va tenir la mala fortuna de relliscar anant per terra, entre la tassa del vàter i el bidet que ell utilitzava com a cossi de la roba bruta. Es trist i ridícul caure, però quan vas en pilotes encara més. Sort que ningú el podia veure. Quan es va aixecar va sentir una fiblada al colze dret i va comprovar que hi tenia un trau considerable d'on brollava la sang a raig. Es va poder fer una cura d'urgència amb el que va trobar a la farmaciola, una mica de cotó fluix i celo, s'havia acabat l'esparadrap i les benes. La veritat és que no n'havia tingut mai. Després s'afaità i, nerviós va sortir cap al parc.

Va agafar l'autobús, el setze, que era el que el deixava més a prop, a una illa de cases de l'entrada. Havia sortit una mica el sol i la temperatura era agradable. Mentre era

assegut s'adonà que el tall del colze li sagnava i notà la camisa xopa. Just s'havia posat la única blanca que tenia. De moment, com que portava la jaqueta no es notava res. Va baixar a la parada i enfilà el carrer direcció al parc. Abans de l'entrada principal hi havia una altra entrada que duia de dret al quiosc, per aquells que només volien anar a prendre alguna cosa sense haver de passar pel mig de les criatures i les mares amb els cotxets que normalment hi havia. Va passar per allí. S'amagava, no volia que el veiessin. Va entrar al quiosc que era modern amb grans vidres que permetien veure pràcticament tota l'extensió del parc i s'assegué en una taula, en un racó. Observà les taules que hi havia a fora i no en va tenir cap dubte. Eren elles. En una taula vora el caminet hi havia tres dones assegudes. Aleshores es va sorprendre enormement, estaven rient com boges. El seu ull clínic començà a analitzar la situació, —és clar, volen animar-la i miren de negar l'evidència, fent que oblidi, ni que sigui de moment, la situació viscuda. Jo faria el contrari, l'enfrontaria a l'experiència i així de mica en mica aniria... — En aquell moment va notar un petit mareig i una forta fiblada al colze, però li va passar de seguida. Les dones continuaven rient i fent broma i va decidir sortir a fora i seure a la taula del costat, s'adonà en aquell moment que no el coneixien pas i que no calia que anés d'incògnit com un detectiu privat. Quan es va aixecar va tornar a sentir aquell mareig, ara una mica més fort, unes gotes de suor li van regalimar front avall. Els nervis, va pensar. Va seure just al costat de les dones des d'on podia escoltar perfectament la conversa que tenien. De seguida va comprovar les identitats de les dones, la Irene era rossa i menudeta, l'Adela tenia un nas enorme que sostenia unes ulleres finíssimes que li ressaltaven encara més el nas i la

tercera, la víctima, es deia Roser, era morena i duia ulleres de sol, —segurament per tapar-se els ulls plorosos — va pensar ell tot i que estava enriolada.

—I ara vull que m’ho facin a l’habitació, i vull que m’ho facin de dalt a baix, i que em tapin tots els forats.

En sentir això el mareig el va fer caure de la cadira amb tant soroll que les dones es giraren cap a ell.

—Es troba bé? Té la jaqueta plena de sang.

Es va mirar el braç i va comprovar que efectivament no hi havia una taqueta sinó que la jaqueta, en la seva part dreta, la màniga i mig costat, havia transformat el seu color beix en un granat que feia feredat de veure. Aquella dona, la Roser, que era al seu costat mirant-lo es va treure les ulleres i li mostrà els seus ulls, verds i nets, sense ni rastre de plor.

Quan va obrir els ulls es trobava en una llitera al passadís de l’hospital. Havia tingut un desmai a causa de la sang que havia perdut i de la aprensió que tenia vers ella. Li havien embenat bé el colze i no hi havia cap més problema. Va veure les tres dones assegudes allà al costat que, en veure que es recuperava i s’alçava van acostar-se-li.

—Ja es troba més bé? L’hem portat amb el cotxe fins aquí, ens ha semblat que no calia una ambulància.

—Moltes gràcies, però els dec haver embrutat el cotxe de sang...

—No pateixi, no n’hi ha ni rastre.

—A més, sobretot a vostè, —dirigint-se a la Roser— després del que ha passat, li deu haver remogut moltes coses, tanta sang i trasbals.

—Perquè ho diu? Ah, potser ha sentit la nostra conversa, com que era a la taula del costat. No pateixi, ara ja està, només em queda l'habitació...

—Sí, sí, ja ho he sentit, i li han de tancar tots els forats... Però, no ho entenc, a vostè li agrada? No ho pensa denunciar? Els vol fer tornar a venir?

—Bé, reconec que al principi, els dos primers em va empipar una mica, però el tercer m'ho va fer molt bé al menjador i... Però escolti, vostè com ho sap tot plegat?

La conversa es va allargar una estona mentre en Manel donava les oportunes explicacions i oferia la seva ajuda psicològica a la Roser que de sobte, juntament amb les seves amigues esclataren a riure.

—Pintors, senyor meu, parlem de pintors...

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

